

Po piąte, w pkt 67-76 wyroku nie wzięto pod uwagę skutków art. 17 rozporządzenia podstawowego, który dotyczy kontroli wyrywkowej, i pozbawiono ten artykuł skuteczności (*effet utile*). Ustalenia wskazane w tych punktach pomijają to, że nieodłącznym skutkiem kontroli wyrywkowej jest przeanalizowanie przez Komisję jedynie przywozów dokonanych przez objętych próbą chińskich producentów eksportujących. Jest zatem zasadne, że mogą istnieć nieuwzględnione sprzedaże ze względu na zastosowanie kontroli wyrywkowej. Niemniej ten skutek uboczny nie podważa zasadności analizy wpływu na ceny dokonanej na podstawie reprezentatywnej próbki pobranej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

Po szóste, w pkt 34, 35 i 45 wyroku Sąd przekwalifikował podniesione przed nim zarzuty pierwszy i drugi, a zatem orzekł *ultra petita*. Sąd naruszył również prawo poprzez błędne określenie zakresu kontroli sądowej mającego zastosowanie do podniesionych przed nim zarzutów pierwszego i drugiego. Nawet gdyby kryterium kontroli określone przez Sąd istniało – co jednak nie ma miejsca – Sąd dokonał błędnej kwalifikacji, a nawet przeinaczenia okoliczności leżących u podstawy analizy Komisji.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/804 z dnia 11 maja 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza innego niż żeliwo lub stali innej niż nierdzewna, o przekroju okrągłym i o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2017, L 121, s. 3).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovni sud (Chorwacja) w dniu 5 grudnia 2019 r.
– Federacja Rosyjska**

(Sprawa C-897/19)

(2020/C 45/31)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Vrhovni sud

Strony w postępowaniu głównym

I.N.

Federacja Rosyjska

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 TFUE należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie Unii Europejskiej, które decyduje o ekstradycji do państwa trzeciego obywatela państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, ale należącego do strefy Schengen, zobowiązane jest poinformować o wniosku o ekstradycję państwo należące do strefy Schengen, którego obywatelem jest dana osoba?
- 2) W przypadku, gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca, a państwo należące do strefy Schengen zwróciło się o przekazanie danej osoby w celu przeprowadzenia postępowania, z powodu którego złożono wniosek o ekstradycję, czy należy tę osobę przekazać temu państwu zgodnie z Umową między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią?